

Adolf Fargnoli, de la perfecció a l'oblit

Les sales municipals d'exposicions de la Rambla de Girona clouran, per les Fires de Sant Narcís, el cicle que, una vegada a l'any, han dedicat al noucentisme gironí: Masó, Aguilar, Guinó, Marcó, Casanovas, Sunyer, Torres Garcia, Mutermilk, Busquets... I ho faran, ben oportunament, amb una mostra dedicada als dos germans Fargnoli. D'una banda, Valentí, prou conegut, extraordinari documentalista del seu temps, fotògraf-periodista i primer artista gironí de la fotografia. De l'altra, el més oblidat Adolf, ebenista i orfebre, artesà prodigiós, creador de les màgiques arquetes que podien contenir tots els somnis i els més preuats tresors de la imaginació i de la fantasia.

"Cal meditar el bé que ens fa, el que aquesta vida sigui imperfecta, així vivim en la recerca eterna de la perfecció" Frank Thiers

Pocs artistes van rebre com Adolf Fargnoli l'elogi unànime dels primers escriptors del seu temps: Ruyra, Rusiñol, Gaziell, Salvat-Papasseit, Estelrich, Víctor Català, Palol... Caterina Albert, subjugada per les famoses arquetes, va dir que tenien «un gran regust de llegenda, un nimbe d'irrealitat com els prodigis dels contes de fades». Miquel de Palol va afirmar que cada obra de Fargnoli era «una estrofa del poema més pur que pot escriure un artista». Santiago Rusiñol va visitar el seu obrador i «per un instant, el minyó gironí tingué el poder d'ofegar l'esquellerinc del meu humorisme i em junyí, victoriós, al carro fulgurant dels seus sentiments». Rafael Masó l'aconsellà i l'animà perquè pogués trobar ben aviat «el llorer de la victòria i el títol noble i afalagador de príncep de les Arts».

Ell, mentrestant, s'esforçà en el seu treball. A dalt d'una carta a Carles Rahola hi estampà com una divisa, amb la seva esplèndida lletra, aquesta frase de Frank Thiers: «Cal meditar el bé que ens fa que aquesta vida sigui imperfecta; així vivim en la recerca eterna de la perfecció». Aquest afany de perfecció semblava demanar, com a contrapartida, un resultat de pervivència. Curiosament, molts dels comentaris suscitats per la seva obra apuntaven en aquesta direcció. Gaziell deia que els cofrets de Fargnoli estaven destinats a protegir les coses «contra els implacables corrents de l'oblit». Marquina afegia que aquelles arquetes contenien «geometries que no desmoronarà l'acció del temps». Ruyra creia que el segell d'estilització de l'obra de Fargnoli havia «d'acreditar-la a través dels segles». Malgrat tan bons auguris, Adolf Fargnoli és avui el noucentista gironí més oblidat, afavorit per una fama tan alta com efímera. L'exposició de Fires servirà, sens dubte, per salvar-lo de l'ostracisme i redimir-lo de la insensibilitat amb què molts ingrats han desat les seves arquetes a l'armari dels trastos inservibles.

Adolf Fargnoli
(1890-1951)

NARCÍS-JORDI ARAGÓ